

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6MCdo/24/2011
Identifikačné číslo spisu:	2210204045
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:2210204045.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávnenej AGROSPRA, spol. s r.o., so sídlom v Bratislave, Podzáhradná 70, IČO 35 714 301, proti povinnému Poľnohospodárskemu družstvu v Jurovej, so sídlom v Jurovej, pošta Baka, IČO XX XXX XXX, zastúpenému advokátskou kanceláriou G. Lehnert, k.s., so sídlom v Bratislave, Carlton Savoy Building, Mostová 2, o vymoženie 102 396,43 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 12 Er 270/2010, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda z 29. marca 2011 sp.zn. 12 Er 270/2010-197, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky z a m i e t a.
Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Oprávnená sa návrhom doručeným súdnemu exekútorovi Mgr. L. U. dňa 18. marca 2010 domáhala voči povinnému vymoženiu pohľadávky v sume 102 396,43 Eur s príslušenstvom z exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku vydaného Bratislavským rozhodcovským súdom zriadeným pri Capitol Legal Arbitration, s.r.o., Bratislava, dňa 12. februára 2010 pod č. 2Rci 1009/09-5, ktorý nadobudol vykonateľnosť 26. februára 2010. Dňa 18. marca 2010 bola Okresnému súdu Dunajská Streda (ďalej len exekučný súd) doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré mu bolo exekučným súdom vydané 23. marca 2010.

Súdny exekútor upovedomením o začatí exekúcie zo 14. apríla 2010 sp.zn. EX 795 vyrozumel povinného a oprávneneho o začatí exekúcie a vyzval povinného na základe vyššie uvedeného exekučného titulu zaplatiť oprávnenej sumu 102 396,43 Eur, s 9% ročným úrok z omeškania zo sumy 83 404,12 Eur od 29. novembra 2009 do zaplatenia, náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1 505,78 Eur, trov rozhodcovského konania v sume 7 311,59 Eur, náhradu z poplatkovej povinnosti v sume 16,50 Eur, hotových výdavkov v sume 28,49 Eur a trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní v sume 761,80 Eur. Súčasne upovedomil povinného o predbežných trovách exekúcie, spočívajúcich v 10% odmene exekútora z vymáhanej pohľadávky v sume 11.484 Eur a náhrady hotových výdavkov v

sume 49,75 Eur, spolu s 19 % daňou z pridanej hodnoty.

Proti tomuto upovedomeniu o začatí exekúcie povinný podal v zákonom stanovenej lehote 22. apríla 2010 námietky proti exekúcii, ako aj proti samotným trovám exekúcie (písomne ich doplnil podaním z 30. apríla 2010). Námietky okrem iného odôvodnil tým, že dňa 17. marca 2010 uhradil oprávnenému sumu 90 954,66 Eur, pričom v danom čase ešte nemal vedomosť o prebiehajúcej exekúcii. Mal za to, že uhradená čiastka nemôže byť zohľadnená pri výpočte odmeny súdneho exekútora, lebo sa nejedná o dobrovoľné plnenie v rámci exekučného konania. Pri vydaní upovedomenia o začatí exekúcie mal už súdny exekútor vedomosť o uhradenej sume, o čom svedčí aj upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie vydané v ten istý deň, v ktorom súdny exekútor už na túto skutočnosť prihliadol. Zároveň žiadal predmetnú exekúciu zastaviť.

Súd o námietkach rozhodol uznesením zo 14. októbra 2010 č.k. 12Er 270/2010-152 vyšším súdnym úradníkom tak, že námietky povinného proti exekúcii a námietky proti trovám exekúcie zamietol. V odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol, že námietky proti exekúcii ani námietky proti trovám exekúcie nie sú opodstatnené, a nie sú preukázané ani okolnosti odôvodňujúce zastavenie exekúcie.

Uvedené rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka sa podaním odvolania povinným v zmysle § 374 ods. 4 O.s.p. posledná veta zrušilo a o podaných námietkach opätovne rozhodol sudca Okresného súdu Dunajská Streda, a to uznesením z 29. marca 2011 č.k. 12 Er 270/2010-197 tak, že námietkam povinného v časti o vymoženie istiny vo výške 90 954,66 Eur vyhovel, v ostatnej časti námietky zamietol; ďalším výrokom námietkam proti trovám exekúcie vyhovel a návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že ku dňu vydania poverenia súdnemu exekútorovi, ako aj ku dňu vydania upovedomenia o začatí exekúcie, pohľadávka oprávnenej voči povinnému v časti 90 954,66 Eur neexistovala. Nebol preto dôvod pre túto čiastku vykonávať exekúciu a bol odôvodnený postup podľa § 38 ods. 3 Exekučného poriadku. Rozhodnutie v časti vyhovenia námietkam proti trovám exekúcie odôvodnil s poukazom na § 201 ods. 1 až 4 Exekučného poriadku. Skonštatoval, že v upovedomení o začatí exekúcie súdny exekútor predbežné trovy exekúcie určil celkove sumou 13 725,16 Eur (pri nesplnení dlhu vo výške 28 711,13 Eur) s tým, že odmenu určil percentom (10 %) z celej vymáhanej sumy, čo predstavuje čiastku 11 484 Eur. Keďže súdny exekútor mal už vedomosť o tom, že podstatná časť pohľadávky bola oprávnenej zaplatená, dospel k záveru, že základom na určenie odmeny nemohla byť celková pôvodne vymáhaná pohľadávka. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 4 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymoženej pohľadávky. Ak preto súdny exekútor pri vyčíslení predbežných trov exekúcie vychádzal pri základe určenia odmeny zo sumy celkovej pohľadávky, postupoval nepsprávne, z ktorého dôvodu námietkam proti trovám exekúcie vyhovel.

Proti tomuto uzneseniu exekučného súdu v časti, v ktorej súd námietkam proti trovám exekúcie vyhovel, podal na základe podnetu súdneho exekútora mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Poukázal na ustanovenia § 1, 2, 3 O.s.p., § 36 ods. 1, 2, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 50 ods. 1, § 196, § 201 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, § 5 ods. 1,2,3 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. Namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Mal za to, že exekučný súd pri posudzovaní toho, či suma vo výške 90 954,66 Eur, poukázaná povinným oprávnenej 17. marca 2010, teda dva dni po začatí exekučného konania, bola uhradená v rámci exekučného konania, nepostupoval podľa zákonných ustanovení platných v čase začatia exekučného konania. Vychádzal z názoru, že v prípade, ak po začatí exekučného konania dôjde k akémukoľvek plneniu povinného oprávnenej, a teda k vymoženiu sumy vymáhanej na základe exekučného titulu, vzniká exekútorovi nárok na odmenu v zmysle § 4 vyhlášky. Nie je pritom rozhodujúce, či povinný o začatí exekučného konania vedomosť mal, alebo nemal. Právna úprava ustanovenia § 47 ods. 3 Exekučného poriadku, účinného do 31. mája 2010, platná v čase začatia exekučného konania, totiž oprávňovala exekútora nárokovať si na odmenu za úkony uskutočnené aj v čase od začatia exekučného konania (exekučné konanie začaté dňa 15. marca 2010) do vydania

poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom (poverenie vydané dňa 23. marca 2010). Odmena súdneho exekútora sa v takýchto prípadoch počíta rovnako ako pri upustení od vykonania exekúcie a to tak, že súdny exekútor má v týchto prípadoch nárok na odmenu určenú podľa § 5 ods. 2 vyhlášky vo výške 10 % zo základu na jej určenie. To platí aj v prípade, ak povinný plnil oprávnenej bez akéhokoľvek pričinenia exekútora (napríklad povinný plnil skôr, ako mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie, prípadne ako bolo exekútorovi vydané a doručené poverenie na vykonanie exekúcie), okrem, ak pohľadávka oprávnenej nebola uhradená ku dňu začatia exekúcie. Poukázal tiež na novelu citovaného ustanovenia vykonanú zákonom č. 144/2010 Z.z., ktorým sa menil a doplňal zákon č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, účinnú od 1. júna 2010, ktorou bola do citovaného ustanovenia doplnená veta "Exekútor však nemá právo na náhradu trov konania za úkony, ktoré vykonal do doručenia poverenia súdu na vykonanie exekúcie". Z uvedeného vyvodil, že zákonodarca touto novelou sledoval zámer, daný právny stav upraviť inak a celkom odlišne, než tomu bolo pred prijatím novely. Exekútor teda až od účinnosti tejto novely (od 1. júna 2010) nemá nárok na odmenu za úkony, ktoré vykoná ešte pred vydaním a doručením poverenia na vykonanie exekúcie. Medzi takéto úkony nepochybne patrí aj prijatie, resp. evidovanie čiastočnej úhrady povinného oprávnenému, nakoľko za vymoženú sumu exekútorom sa považuje aj suma, ktorú povinný zaplatí sám bez toho, aby bolo reálne plnenie dosiahnuté niektorým zo spôsobov exekúcie na peňažné plnenie. Keďže v danom prípade bolo treba aplikovať právnu úpravu účinnú v čase začatia exekučného konania, platba povinného uskutočnená počas začatého exekučného konania, je úkonom, z ktorého mal súdny exekútor nárok na náhradu trov konania v zmysle § 47 ods. 3 Exekučného poriadku účinného do 31. mája 2010. Exekučný súd tým, že vec neposúdil v zmysle uvedeného výkladu a námietky povinného nezamietol ako neopodstatnené, vec nesprávne právne posúdil.

Povinný vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu nesúhlasil s výkladom ustanovenia § 47 ods. 3 Exekučného poriadku účinného do 31. mája 2010 podaným generálnym prokurátorom. Uviedol, že priznanie odmeny súdnemu exekútorovi zo sumy dobrovoľne uhradenej povinným na účet oprávnenej vo výške 90 954,66 Eur je nedôvodné, pretože súdny exekútor nevykonával žiaden úkon bezprostredne smerujúci k vymoženiu pohľadávky oprávnenej. Takýto úkon do udelenia poverenia na vykonanie exekúcie nebol ani oprávnený vykonať. Mal za to, že zákonom č. 144/2010 Z.z. bolo ustanovenie § 47 ods. 3 Exekučného poriadku doplnené nie za účelom zavedenia právnej úpravy odlišnej od úpravy platnej pred 1. júnom 2010, ale v dôsledku doterajšej súdnej praxe. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2009 sp.zn. III. ÚS 52/09.

Súdny exekútor sa vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu stotožnil s právnym názorom generálneho prokurátora.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O.s.p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1, druhá veta O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Plniac si vyššie uvedené povinnosti dovolací súd sa preto predovšetkým zaoberal otázkou, či konanie v

tejto právnej veci nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným). Dovolací súd nezistil, že by konanie v preskúmvanej veci bolo takou vadou postihnuté; takouto vadou konania napokon neodôvodňuje svoj mimoriadny opravný prostriedok ani generálny prokurátor.

So zreteľom na ustanovenie 242 ods. 1, druhá veta O.s.p., bez ohľadu na to, či generálny prokurátor odôvodnil svoje mimoriadne dovolanie dovolacím dôvodom aj podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p., dovolací súd rovnako skúmal, či v konaní nedošlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. O vadu tejto povahy ide okrem iného tiež vtedy, keď súd skutkové závery, z ktorých vyvodil svoje právne závery, založil na výsledkoch dokazovania, ktoré nebolo vykonané v súlade so zákonnými ustanoveniami upravujúcimi spôsob vykonania dokazovania určitým dôkazným prostriedkom alebo že jeho skutkové závery sú v rozpore s tým, čo vyšlo za konania najavo. V dovolacom konaní nevyšli najavo ani vady konania v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní vytýka napadnutému výroku rozhodnutia okresného súdu, že spočíva v nesprávnom právnom posúdení (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), keď exekučný súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 47 ods. 3 EP v znení platnom v čase začatia exekučného konania v spojitosti s § 4 ods. 1 vyhlášky, v dôsledku čoho potom čiastočnú úhradu vo výške 90 954,66 EUR nepovažoval za sumu vymoženú v exekučnom konaní a odmietol ju zahrnúť do základu odmeny exekútora na účely jej výpočtu. Podľa generálneho prokurátora ustanovenie § 47 ods. 3 EP v znení účinnom do 31. mája 2010 treba vykladať tak, že exekútor má nárok na odmenu za úkony uskutočnené aj v čase od začatia exekučného konania do vydania poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom, a to aj v prípade, ak povinný plnil oprávnenému bez akéhokoľvek pričinenia exekútora po začatí exekúcie do udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom odmena patrí vo výške 10% zo základu na jej určenie (§ 5 ods. 2 vyhlášky).

Dovolací súd sa s takouto interpretáciou ustanovenia § 47 ods. 3 EP účinného do 31. mája 2010 podanou generálnym prokurátorom nestotožňuje.

Podľa § 36 ods. 2 EP v znení účinnom do 31. mája 2010 (ďalej len EP) exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie (§ 44).

Podľa § 46 ods. 1 EP exekútor poverený vykonaním exekúcie sa postará o jej vykonanie.

Podľa § 47 ods. 3 EP ak povinný uhradí pohľadávku po začatí exekučného konania skôr, ako mu uplynie lehota na podanie námietok, má exekútor nárok na náhradu trov konania vo výške stanovenej osobitným predpisom v rovnakom rozsahu ako v prípade upustenia od vykonania exekúcie.

Podľa § 196 veta prvá EP za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času.

Podľa § 199 EP výšku odmeny exekútora, náhrady hotových výdavkov, náhrady za stratu času, spôsob ich určenia a výšku primeraného preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov exekútora (§ 196 a § 197 ods. 2) ustanoví ministerstvo po dohode s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky všeobecne záväzným právnym predpisom.

Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymoženej pohľadávky, ak ďalej nie je ustanovené inak (§ 6, § 14 až 16).

Podľa § 5 ods. 1 vyhlášky odmena súdneho exekútora je 20% zo základu na jej určenie, najmenej však 33,19 eura a najviac 33 193,92 eura.

Podľa § 5 ods. 2 vyhlášky ak súdny exekútor upustí od vykonávania exekúcie podľa § 46 ods. 3 zákona, patrí mu 50% z odmeny vypočítanej podľa odseku 1.

Predovšetkým treba uviesť, že interpretáciu ustanovenia § 47 ods. 3 EP v znení účinnom do 31. mája 2010 bolo potrebné podať v kontexte s ďalšími vyššie citovanými ustanoveniami právnych predpisov tak, aby zodpovedala účelu, ktorému má odmena (spôsob jej určenia) súdneho exekútora slúžiť. Zároveň treba zohľadniť aj požiadavku rešpektovania práva osoby povinnej platiť trovy exekúcie v tom zmysle, aby ukladanie tejto jej povinnosti zodpovedalo účelu jednotlivých spôsobov určenia odmeny súdneho exekútora.

V súvislosti s nárokom na odmenu súdneho exekútora zásadne platí, že exekútorovi patrí odmena (náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času) za výkon exekučnej činnosti. To znamená, že súdny exekútor má právo na odmenu len za tú činnosť (úkony), ktorá bezprostredne smeruje k vymoženiu judikovanej pohľadávky. Súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie, čo výslovne vyplýva z ustanovenia § 36 ods. 2 vety druhej EP. V čase od začatia exekučného konania do vydania poverenia na vykonanie exekúcie súdom, exekútor nie je oprávnený robiť žiadne úkony smerujúce k nútenému výkonu (v tejto fáze exekučného konania je oprávnený na činnosti uvedené v § 40 EP a § 44 ods. 1 EP). Uvedené závery potvrdzuje aj znenie ustanovenia § 46 ods. 1 EP, ktoré stanovuje, že len exekútor poverený vykonaním exekúcie sa môže postarať o jej vykonanie. Pokiaľ by v tomto štádiu exekučného konania súdny exekútor vykonával procesné úkony, išlo by o úkony neúčinné, nespôsobilé vyvolať právne následky, ktoré zákon s nimi spája, čo sa následne musí prejavovať aj v rámci rozhodovania o trovách exekúcie. Keďže súdny exekútor v čase od začatia exekučného konania do udelenia poverenia na vykonanie exekúcie nie je oprávnený vykonať žiaden úkon smerujúci k vymoženiu pohľadávky, logicky, nemôže mať ani právo na odmenu za úkony uskutočnené v čase do vydania poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom. Správnosť tohto výkladu potvrdzuje aj generálnym prokurátorom spomínaná novela EP vykonaná zákonom č. 144/2010 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinná od 1. júna 2010, ktorou bola do citovaného ustanovenia doplnená veta, že „Exekútor však nemá právo na náhradu trov konania za úkony, ktoré vykonal do doručenia poverenia súdu na vykonanie exekúcie“. Uvedená novela rozhodne nevyjadrovala vôľu daný právny stav upraviť celkom odlišne, ako to nesprávne uvádza generálny prokurátor, ale bola logickým vyústením dovtedajších záverov prijatých súdnou praxou (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2009 sp.zn. III. ÚS 52/09).

Možno teda uzavrieť, že aj ustanovenie § 47 ods. 3 EP v znení účinnom do 31. mája 2010 bolo treba vykladať tak, že exekútor nemá nárok na odmenu za úkony, ktoré vykonal v čase od začatia exekučného konania do doručenia poverenia súdu na vykonanie exekúcie.

V posudzovanej veci povinný nepochybne zaplatil časť vymáhanej pohľadávky v sume 90 954,66 Eur síce po začatí exekučného konania, ale do udelenia poverenia na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor v tomto štádiu exekučného konania nevykonával žiaden úkon bezprostredne smerujúci k vymoženiu pohľadávky povinného (takýto úkon ani nebol oprávnený vykonať). Keďže za úkony uskutočnené v čase do vydania poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom, nemá právo na náhradu trov konania, nebol dôvod pri vyčíslení odmeny postupovať podľa § 47 ods. 3 EP v spojení s § 5 ods. 2 vyhlášky, t.j. určiť odmenu vo výške 10% z oprávneným uplatneného peňažného plnenia. Tomuto záveru korešponduje aj skutočnosť, že po udelení poverenia na vykonanie exekúcie súdom, činnosť súdneho exekútora smerovala už len k vymoženiu zostávajúcej pohľadávky v sume 12.947,55 eur spolu s úrokmi a trovami rozhodcovského a exekučného konania, čo vyplýva aj z príkazu na začatie exekúcie a z upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie, vydaných súdnym exekútorom 14. apríla 2010, t.j. v ten istý deň ako bolo vydané upovedomenie o začatí exekúcie. Časť pohľadávky povinným zaplatená do

udelenia poverenia na vykonanie exekúcie sa teda nikdy nestala predmetom exekúcie, a preto ani nemohla byť základom určenia odmeny súdneho exekútora. Ustanovenie § 4 ods. 1 vyhlášky totiž výslovne stanovuje, že základom odmeny pri exekúcii na peňažne plnenie, je výška vymoženej pohľadávky. Nesprávny je preto názor generálneho prokurátora, podľa ktorého, ak povinný plnil oprávnenému bez akéhokoľvek pričinenia exekútora po začatí exekúcie do udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, patrí súdnemu exekútorovi odmena vo výške 10% zo základu na jej určenie (§ 5 ods. 2 vyhlášky), do ktorého treba zahrnúť aj sumu povinným už zaplatenú.

Keďže súdny exekútor postupoval pri vyčíslení predbežných trov exekúcie v rozpore so zákonom (odmenu nedôvodne vyčísľil v zmysle § 5 ods. 2 vyhlášky a nesprávne za základ odmeny vzal celkovú pôvodne uplatnenú pohľadávku), exekučný súd správne rozhodol, keď námietkam povinného proti trovám exekúcie vyhovel.

Generálny prokurátor neopodstatnene namieta, že rozhodnutie exekučného súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky ním podané mimoriadne dovolanie preto zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Povinnému trovy dovolacieho konania nepriznal, lebo povinný nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.